KRONIKA FARMACEUTYCZNA

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO FARMACEUTÓW-PRACOWNIKÓW W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

REDAKTOR — CZ. NAŁĘCZ

Rok XXXIII Nr. 17 1 września 1934 r.

Ustawa aptekarska.

6-ty projekt rządowy.

I. Podział i przeznaczenie aptek.

Art. 1.

Apteki dzielą się na: a) publiczne i b) zakładowe.

Art. 2.

Apteki publiczne służą do użytku ogólnego i przeznaczone są do wyrobu i sprzedaży używanych w medycynie i weterynarji środków:

a) leczniczych,
b) odkażających,
c) zapobiegających chorobom,
d) znieczulających i usypiających,
e) opatrunkowych.

Ponadto apteki publiczne uprawnione są do wyrobu i sprzedaży środków higjeniczno-kosmetycznych i djetetycznych, trutek do tępienia szkodników i pasorzytów, oraz do sprzedaży wszelkich przedmiotów, przeznaczonych do leczenia i pielęgnowania chorych, jak również do wykonywania rozpoznawczych badań chemicznych i mikroskopowych w zakresie lecznictwa.

Apteki zakładowe służą do użytku tylko pewnych kategoryj osób, wymienionyh w artykule 42, i w zakresie, ustalonym w tym artykule, posiadają pozatem te same uprawnienia, co apteki publiczne.

Art. 3.

Apteki posiadają wyłączne prawo do:

a) przyrządzania lekarstw na recepty i
b) detalicznej sprzedaży względnie wydawania wszelkich wyszczególnionych w pp. a-d art. 2 środków, o ile nie będą one dozwolone do takiej sprzedaży względnie wydawania również poza aptekami na mocy specjalnych wykazów, które nie mogą obejmować środków, służących wyłącznie do celów leczniczych.

Art. 4.

Obrót poza aptekami środkami leczniczemi i ich przechowywanie oraz wykazy środków, wymienionych w p. b) art. 3, których detaliczna sprzedaż, względnie warunki, na których będzie dozwolone wydawanie również poza aptekami, ustala po zasięgnięciu opinji aptekarskich organizacyj zawodowych, Izb Przemysłowo - Handlowych i Rolniczych, rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, co zaś do środków, używanych w medycynie weterynaryjnej, również z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

II. Obowiązki aptek publicznych.

Art. 5.

Apteki publiczne obowiązane są:

1) utrzymywać wszelkie środki, objęte obowiązującą farmakopeą i inne, których utrzymywanie w drodze rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej może być nakazane, oraz przestrzegać, aby w aptece nie było środków, niedozwolonych do obrotu w kraju;

2) przestrzegać, aby jakość utrzymywanych środków ściśle odpowiadała obowiązującym przepisom i w tym celu badać te środki;

3) posiadać wszystkie naczynia, narzędzia, przyrządy i aparaty, wyszczególnione w spisie, dołączonym do farmakopei i inne, których utrzymywanie w drodze rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej może być nakazane ;

4) należność za środki, wyszczególnione w ustępie pierwszym art. 2, pobierać bez przekraczania norm względnie cen (taksy aptekarskiej), ustalanych w drodze rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej;

5) przestrzegać aby środki, których wydawanie dozwolone jest tylko na recepty, wydawane były na recepty osób, uprawnionych do ich zapisywania;

6) wszelkie środki, których utrzymywanie jest nakazane, sprzedawać na każde żądanie o każdej porze dnia i nocy;

7) apteki publiczne powinny być otwarte nie mniej niż 12 godzin dziennie bez przerwy.

W osiedlach, gdzie jest więcej niż jedna apteka publiczna, właściwa władza może zwolnić część aptek od obowiązku sprzedaży środków poza normalnemi 12 godzinami, oraz w dnie świąteczne, ustanawiając kolejne dyżury;

8) należność za środki, wydawane dla instytucyj państwowych, samorządu terytorjalnego i zakładów ubezpieczenia społecznego, posiadających charakter publiczno - prawny, wykonywujących na podstawie przepisów ustawowych leczenie ubezpieczonych, oraz dla instytucyj dobroczynnych i dla osób, legitymujących się świadectwem ubóstwa, pobierać według norm ulgowych.

Normy ulgowe (opust lub specjalne taksy) będą ustanawiane w drodze rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami po zasięgnięciu opinji aptekarskich organizacyj zawodowych i zainteresowanych instytucyj.

Art. 6.

Znajdujące się w aptece publicznej środki zepsute, zafałszowane, nie odpowiadające wymogom obowiązujących przepisów, lub niedozwolone do obrotu w kraju, ulegną przepadkowi bez żadnego za to odszkodowania. Sposób postępowania przy orzeczeniu przepadku określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

Art. 7.

Osoby, zatrudnione w aptece, obowiązane są do zachowania tajemnicy choroby, którą poznały przy wykonywaniu czynności zawodowej; wyjątek stanowią przypadki, w których na mocy innych przepisów na osobach tych ciąży obowiązek zgłaszania chorób.

Art. 8.

Przepisy normujące:

a) prawa i obowiązki zawodowe personelu fachowego, zatrudnionego w aptekach publicznych,

b) wewnętrzne urządzenie i zaopatrzenie aptek publicznych,

c) sposób prowadzenia aptek publicznych, przekazywania ich zarządu i wydawania z nich wszelkich środków,

d) sposób przyrządzania, przechowywania i badania dobroci środków i materjałów w aptekach publicznych, — wyda w drodze rozporządzenia Minister Opieki Społecznej.

III. Warunki otwarcia i prowadzenia aptek publicznych.

Art. 9.

Na otwarcie nowej apteki publicznej, zarówno jak i na dalsze prowadzenie przez nowego posiadacza apteki publicznej, już istniejącej, konieczne jest uzyskanie koncesji w myśl niniejszych przepisów.

Koncesja na aptekę publiczną nie może być udzielona osobie prawnej.

Art. 10.

Osoba, której nadano koncesję na otwarcie apteki publicznej, tem samem upoważniona jest do jej prowadzenia. Ponadto do prowadzenia cudzej apteki publicznej upoważnione są osoby, które na podstawie niniejszych przepisów uzyskają zezwolenie na objęcie apteki w dzierżawę.

Art. 11.

Koncesje na otwarcie i prowadzenie aptek publicznych nadają wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Art. 11-a.

Poza wyjątkami, określonemi ustawą niniejszą, właścicielem apteki może być tylko koncejonarjusz, a także spółka, która prowadzi we wspólnem imieniu aptekę, jeżeli jeden ze wspólników jest koncesjonarjuszem, posiada przynajmniej 25% wkładu w spółce i wszyscy wspólnicy są aptekarzami, a właściwa władza administracyjna zgodziła się na dopuszczenie ich do spółki.

Do reprezentowania spółki uprawniony jest jedynie wspólnik koncesjonarjusz sam lub łącznie z innym wspólnikiem lub prokurentem.

Spółka ulega rozwiązaniu wskutek wygaśnięcia lub cofnięcia koncesji.

Wszelkie umowy wbrew powyższym postanowieniom zawarte są z mocy samego prawa nieważne.

IV. Koncesje na apteki publiczne.

Art. 12.

Koncesja na aptekę publiczną jest ważna tylko dla osoby, której została udzielona (art. 18), dla stanowiska apteki, w koncesji określonego, i nie może być przez koncesjonarjusza pod żadnym tytułem odstąpiona innej osobie.

Przez stanowisko apteki rozumie się przestrzeń, na której może się ona znajdować: w miastach ulice lub ich części, w mniejszych osiedlach — część tych ostatnich.

Właściwej władzy przysługuje prawo zmiany stanowiska, określonego w koncesji, po przeprowadzeniu dochodzeń, określonych artykułem 16.

Art. 13.

W razie nieuruchomienia apteki w terminie rocznym od dnia wydania koncesja wygasa.

W przypadkach wyjątkowych właściwa władza może przedłużyć ten termin najdłużej na rok jeden.

Art. 14.

W koncesji na dalsze prowadzenie apteki już istniejącej przy zmianie koncesjonarjusza powinno być wskazane nazwisko i imię nowego koncesjonarjusza oraz stanowisko apteki.

W przypadku, gdyby apteka ta była przed nadaniem koncesji unieruchomiona, nowy koncesjonarjusz powinien uruchomić aptekę pod rygorem wygaśnięcia koncesji w terminie nie dłuższym od 3-ch miesięcy.

Art. 15.

Otrzymanie koncesji na prowadzenie apteki publicznej, poprzednio już istniejącej, zobowiązuje nowego koncesjonarjusza do nabycia na żądanie dotychczasowego koncesjonarjusza lub jego spadkobierców urządzenia, sprzętów i zapasów towarów, potrzebnych do prowadzenia apteki, znajdujących się w aptece i pomieszczeniach do niej należących, oraz zwrotu wszystkich poniesionych kosztów założenia apteki.

Gdyby strony nie doszły do porozumienia spór rozstrzyga Komisja Rozjemcza, składająca się z dwóch aptekarzy, wyznaczonych po jednym przez każdą ze stron i przewodniczącego, wyznaczonego przez właściwą władzę.

W przypadkach nadawania koncesji na istniejącą aptekę, która dzięki starannemu i umiejętnemu prowadzeniu poprzednich koncesjonarjuszów zyskała większy zastęp odbiorców, Komisja może orzec dodatkową zapłatę; wysokość tej zapłaty nie może przekraczać 50% sumy, przyznanej przez Komisję, na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

Koszty postępowania ponoszą obie strony w rów-

nych częściach ,o ile Komisja Rozjemcza nie postanowi inaczej.

Dotychczasowi koncesjonarjusze, lub ich spadkobiercy w każdym razie mają prawo do sprzedaży urządzenia apteki, oraz sprzętów i towarów do nich należących ,każdej osobie uprawnionej.

Od orzeczenia Komisji Rozjemczej stronom przysługuje prawo odwołania do Ministerstwa Opieki Społecznej.

W razie niesprzedania wyszczególnionych w pp. a, b ,c, d i e art. 2 środków nowemu koncesjonarjuszowi, środki te muszą być zbyte w terminie trzymiesięcznym, jednak tylko osobom, uprawnionym do ich utrzymywania.

Gdyby sprzedaż tych środków w terminie trzymiesięcznym nie była dokonana, właściwa władza upoważniona jest do wydania polecenia zajęcia tych środków celem sprzedaży ich z przetargu publicznego w trybie postępowania przymusowego w administracji.

Art. 16.

Koncesja na otwarcie nowej apteki publicznej może być udzielona tam, gdzie potrzeba mieszkańców tego wymaga, gdzie możność jej utrzymania wydaje się być zapewniona i gdzie otwarcie nowej apteki nie narazi innych, już istniejących aptek, na niemożność należytego ich utrzymania.

Szczegółowe przepisy, określające warunki do otwarcia nowej apteki, ustali rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

Art. 17.

Koncesja na otwarcie nowej apteki lub na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej może być nadana tylko w drodze konkursu publicznego.

Konkurs na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej powinien być przez właściwą władzę ogłoszony z urzędu.

Konkurs na otwarcie nowej apteki może być ogłoszony bądź z urzędu, bądź na skutek złożonego przez osobę zainteresowaną podania o nadanie koncesji, dopiero po stwierdzeniu istnienia warunków, potrzebnych do otwarcia apteki , i po wysłuchaniu opinji zarządów gmin miejskich względnie wiejskich i zawodowych organizacyj aptekarskich.

W razie ogłoszenia konkursu na otwarcie nowej apteki właścicielom sąsiednich aptek służy prawo złożenia sprzeciwu, z uzasadnieniem zagrożenia egzystencji ich aptek przez otwarcie nowej. Sprzeciw ten ma być złożony władzy, ogłaszającej konkurs, w terminie 14 dni od daty jego ogłoszenia.

Decyzja właściwej władzy o nadaniu koncesji na otwarcie nowej apteki może być zaskarżona tylko przez współubiegających się o koncesję i przez tych właścicieli aptek sąsiednich już istniejących, którzy złożyli swój sprzeciw.

Decyzja właściwej władzy o nadaniu koncesji na aptekę już istniejącą może być zaskarżona tylko przez współubiegających się o tę koncesję.

Szczegółowe przepisy o sposobie ogłaszania i rozstrzygania konkursu określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

Art. 18.

Koncesja na otwarcie nowej względnie na dalsze prowadzenie już istniejącej apteki publicznej może być udzielona tylko tym osobom, które:

a) posiadają obywatelstwo polskie,
b) posiadają tytuł aptekarza,
c) korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich,
d) nie przekroczyły 60-go roku życia,
e) nie były karane za zbrodnie lub występki hańbiące,
f) nie są pozbawione prawa wykonywania zawodu w myśl art. 48 K. K.,
g) posiadają środki, potrzebne do otwarcia i prowadzenia apteki samodzielnie lub w spółce (ar. 11a),
h) nie przerywały pracy fachowej w krajowej aptece publicznej lub zakładowej dłużej, niż na okres lat trzech, lub po takiej przerwie znowu w aptekach tych nie krócej od roku jednego pracują.

Te osoby, które nie uruchomiły apteki na podstawie poprzednio otrzymanej koncesji w terminie obowiązującym ,mogą ubiegać się o tę samą lub inną koncesję, po upływie 5 lat od chwili wygaśnięcia tego terminu, z wyjątkiem przypadków, kiedy apteka nie mogła być uruchomiona z powodu siły wyższej lub innych ważnych powodów.

Art. 19.

Koncesja na prowadzenie apteki publicznej wygasa wskutek:

a) zrzeczenia się koncesji przez koncesjonarjusza,
b) utraty przez koncesjonarjusza obywatelstwa polskiego,
c) majątkowej upadłości koncesjonarjusza,
d) utraty przez koncesjonarjusza na mocy wyroku sądowego, jego praw do wykonywania zawodu aptekarskiego,
e) skazania koncesjonarjusza w drodze wyroku sądowego na utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych,
f) śmierci koncesjonarjusza przed uruchomieniem apteki.

Wygaśnięcie koncesji w przypadkach, dotyczących pp. b, c i d, winno być stwierdzone decyzją właściwej władzy.

Art. 19-a.

W razie śmierci kancesjonarjusza po uruchomieniu apteki koncesja wygasa, o ile nie mają zastosowania postanowienia następujące:

1) jeżeli pozostaje wdowa, może ona przez czas jej wdowieństwa prowadzić aptekę na podstawie dawnej koncesji męża. Z uprawnienia tego wdowa nie może korzystać, o ile była sądownie rozdzielona od stołu i łoża z własnej winy lub też została wykluczona od spadkobrania;

2) jeżeli pozostają małoletni zstępni, to z wyjątkiem przypadków, kiedy prawo na prowadzenie apteki służy wdowie, mogą oni na podstawie dawnej koncesji prowadzić aptekę dalej do chwili upływu roku po dojściu do pełnoletności zstępnego lub najmłodszego z nich. To samo prawo posiadają małoletni zstępni w razie śmierci lub ponownego zamążpójścia wdowy po zmarłym koncesjonarjuszu, o ile śmierć ta lub zamążpójście nastąpiły przed dojściem zstępnego lub najmłodszego ze zstępnych do pełnoletności;

3) pełnoletnim zstępnym i innym spadkobiercom służy prawo prowadzenia apteki na podstawie dawnej koncesji w przeciągu jednego roku od dnia śmierci koncesjonarjusza.

Art. 20.

Nikt nie może posiadać więcej nad jedną koncesję na prowadzenie apteki publicznej.

Posiadający już koncesję na prowadzenie apteki publicznej może otrzymać koncesję na prowadzenie, bądź otwarcie apteki innej, nie inaczej jak tylko pod warunkiem zrzeczenia się poprzedniej koncesji w razie uzyskania nowej, oraz tylko w przypadku, kiedy na mocy poprzednio posiadanej koncesji prowadził aptekę nie krócej od lat 5.

W razie, gdyby dwóch koncesjonarjuszów pragnęło w celu zmiany miejsca zamieszkania zamienić się posiadanemi koncesjami, Ministerstwo Opieki Społecznej może zezwolić na taką zamianę po stwierdzeniu ,że zamiana ta nie ma charakteru spekulacyjnego. W razie udzielenia zezwolenia właściwe władze powinny wydać nowe koncesje.

Art, 21.

Posiadający aptekę publiczną nie może być równocześnie odpowiedzialnym zarządcą ani dzierżawcą innej apteki.

O ile jeden z małżonków posiada koncesję na prowadzenie apteki publicznej, drugi małżonek nie może posiadać takiej koncesji, ani też być odpowiedzialnym zarządcą lub dzierżawcą innej publicznej apteki w tem samem osiedlu.

Art. 22.

Osobom, posiadającym koncesję wbrew przepisom ust. 1 i 2 art. 20 i art. 21, przysługuje prawo wyboru w ciągu 2-ch miesięcy jednej z posiadanych koncesyj.

Art. 22-a.

Koncesje na prowadzenie apteki publicznej mogą być z urzędu cofnięte w przypadkach następujących:

a) kiedy apteka będzie przez koncesjonarjusza unieruchomiona bez zezwolenia władzy, z wyjątkiem przypadków, kiedy unieruchomienie to było spowodowane siłą wyższą;

b) kiedy po przerwie w czynnościach, spowodowanych siłą wyższą, apteka nie była uruchomiona w terminie ,przez władze wyznaczonym;

c) kiedy koncesjonarjusz lub zarządzający apteką zostanie trzykrotnie ukarany za wydawanie lub przechowywanie w celu sprzedaży środków leczniczych zafałszowanych lub trzykrotnie za rozmyślne przekroczenie taksy aptekarskiej, o ile koncesja nie wygasa w myśl art. 19, punktów „d" i „e".

Art. 23.

We wszystkich przypadkach, kiedy koncesja na otworzoną już aptekę publiczną bądź wygaśnie, bądź będzie cofnięta, właściwa władza tam, gdzie utrzymanie apteki w ruchu jest konieczne ze względu na potrzeby miejscowej ludności, może ustanowić przymusowy zarząd takiej apteki do czasu uruchomienia jej przez nowego koncesjonarjusza, nie dłużej jednak, jak przez 6 miesięcy.

V. Przenoszenie i dzierżawienie aptek publicznych.

Art. 24.

Właściwe władze mogą w wyjątkowych przypadkach udzielić koncesjonarjuszowi apteki publicznej zezwolenia na przeniesienie apteki poza obręb jej stanowiska.

Na aptekę przeniesioną właścicielowi jej winna być nadana nowa koncesja.

Art. 25.

W przypadkach klęsk żywiołowych może być udzielone zezwolenie na czasowe przeniesienie apteki publicznej poza obręb jej stanowiska, jednak na okres nie dłuższy od lat 3-ch, bez nadawania nowej koncesji.

Art. 26.

Przeniesienie apteki z jednego pomieszczenia do drugiego w obrębie tego samego stanowiska może nastąpić za zezwoleniem właściwej władzy.

Art. 27.

W każdem zezwoleniu na przeniesienie apteki publicznej powinien być określony termin nie krótszy od 6 miesięcy i nie dłuższy od jednego roku, w jakim apteka powinna być przeniesiona.

W razie niezachowania tego terminu zezwolenie wygasa.

Art. 28.

Prawo do oddania w dzierżawę apteki publicznej służy:

a) spadkobiercom koncesjonarjusza, uprawnionym do prowadzenia apteki publicznej na podstawie koncesji spadkobiercy, jednak na czas nie dłuższy niż ten, w ciągu którego sami mogą korzystać z posiadanych uprawnień;

b) koncesjonarjuszom, dotkniętym niedołęstwem względnie długotrwałą lub nieuleczalną i uniemożliwiającą sprawowanie zarządu apteką chorobą urzędowo stwierdzoną, jednak na czas nie dłuższy, niż czas trwania tych warunków;

c) koncesjonarjuszom będącym posłami, senatorami lub sprawującym z wyboru godności prezydenta miasta lub burmistrza, względnie pełniącym służbę wojskową lub państwową;

d) koncesjonarjuszom, którzy ukończyli 65 rok życia;

e) koncesjonarjuszom, uzupełniającym swoje studja fachowe, jednak na czas nie dłuższy niż 3-letni.

Art. 29.

Na oddanie i objęcie apteki publicznej w dzierżawę konieczne jest uzyskanie zezwolenia właściwej władzy. Władza ta nie może odmówić udzielenia zezwolenia na oddanie apteki publicznej w dzierżawę w przypadkach, wymienionych w art. 28 z wyjątkiem p. e) i na objęcie apteki publicznej w dzierżawę w przypadkach, kiedy dzierżawca odpowiada wymaganiom art. 30.

Art. 30.

Dzierżawcą apteki publicznej może być tylko osoba, posiadająca warunki, konieczne do uzyskania koncesji na otwarcie własnej apteki publicznej.

W razie śmierci dzierżawcy prawa jego do prowadzenia apteki nie przechodzą na jego spadkobierców.

Poddzierżawienie aptek publicznych jest wzbronione.

Właściwa władza winna cofnąć udzielone zezwolenie na dzierżawę w przypadkach, określonych

w pp. b, c, d i e art. 19, o ile dotyczą one analogicznie dzierżawcy.

Art. 31.

Dzierżawca apteki publicznej nie może być równocześnie koncesjonarjuszem ,dzierżawcą lub odpowiedzialnym zarządcą innej apteki.

VI. Uruchomienie aptek publicznych i utrzymywanie ich w ruchu.

Art. 32.

Uruchomienie apteki publicznej może nastąpić jedynie po stwierdzeniu przez właściwą władzę, że pomieszczenie, urządzenie i zaopatrzenie apteki odpowiada obowiązującym przepisom.

Art. 33.

W przypadkach, kiedy właściwa władza uzna za konieczne, ze względu na zagrożenie interesów zdrowia publicznego, zawieszenie czynności apteki publicznej z powodu nie dających się inaczej usunąć braków, władzy tej służy prawo zamknięcia apteki na czas, przez siebie wyznaczony, w jakim braki te powinny być usunięte.

VII. Filje aptek publicznych.

Art. 34.

W tych miejscach lub osiedlach, gdzie nie istnieją warunki, wymagane dla otwarcia nowej apteki publicznej lub gdzie powstaje przemijająca albo powtarzająca się w pewnych czasokresach potrzeba udogodnienia ludności zaopatrywania się w środki lecznicze, właściwa władza może udzielić jednej z istniejących już aptek publicznych zezwolenia na prowadzenie filji z tem, że pierwszeństwo do uzyskania takiego zezwolenia w miarę możności przysługuje koncesjonarjuszowi najbliższej apteki publicznej.

Art. 35.

Zezwolenia na prowadzenie filji apteki publicznej udziela się na czas istnienia potrzeby, wskazanej w art. 34 ze wskazaniem terminu uruchomienia filji. Nieuruchomienie filji w tym terminie powoduje wygaśnięcie zezwolenia.

Ponadto zezwolenie to wygasa wskutek:

a) utraty przez koncesjonarjusza koncesji na aptekę;

b) zrzeczenia się zezwolenia;

c) w razie ustania potrzeby na skutek decyzji właściwej władzy.

Art. 36.

Filja apteki publicznej może być wydzierżawiona tylko wraz z apteką.

Art. 37.

Do filij aptek publicznych stosuje się odpowiednio przepisy art. 5—8 z wyjątkiem punktu 3 art. 5, art. 12, 23, 26, 27, 32 i 33.

VIII. Zarząd aptek publicznych.

Art. 38.

Każda apteka publiczna powinna być stale kierowana przez odpowiedzialnego zarządcę.

Zarządcą apteki publicznej może być tylko osoba, posiadająca kwalifikacje, wymienione w ust. 1, art. 18 z wyjątkiem pp. d i g.

Art 39.

Zarządca apteki publicznej z reguły jest sam koncesjonarjusz, a jeżeli apteka jest w dzierżawie, dzierżawca.

Koncesjonarjusz może przekazać zarząd swojej apteki innemu aptekarzowi, za zezwoleniem właściwej władzy w przypadkach, wymienionych w art. 28 punkty b—e, a musi to uczynić w przypadkach usunięcia go od zarządu, w myśl art. 41.

Art. 40.

Zarządca apteki publicznej nie może być równocześnie koncesjonarjuszem, zarządcą, spólnikiem lub dzierżawcą innej apteki.

Zarządca apteki traci prawo do zarządu w przypadkach, określonych w pp. b, d i e art. 19.

Art. 41.

Właściwa władza może usunąć od pracy fachowej w aptekach zarządców, innych aptekarzy lub asystentów aptekarskich na czas dotknięcia ich niedołęstwem bądź nałogiem ,wykluczającemi możność ponoszenia odpowiedzialności za pracę fachową.

Ustanie tej przyczyny powoduje przywrócenie prawa do pracy.

IX. Apteki zakładowe.

Art. 42.

Do otwarcia i prowadzenia apteki zakładowej są uprawnione:

a) wszelkie osoby fizyczne i prawne, posiadające szpital publiczny bądź też obliczony co najmniej na 100 łóżek, szpital bez prawa publiczności, oraz więzienia i inne zakłady karne, przyczem środki i przyrządy lecznicze mogą być wydawane tylko chorym, pozostającym w tych szpitalach, więzieniach lub zakładach;

b) wszelkie osoby fizyczne i prawne, prowadzące przychodnie w celach filantropijnych, jeżeli środki i przyrządy mają być wydawane z apteki bez pobierania jakichkolwiek opłat bezpośrednich lub pośrednich ,a chorzy również bezpłatnie mają być w tej przychodni leczeni;

c) instytucje ubezpieczenia społecznego, posiadające charakter publiczno-prawny, obowiązane ustawowo do leczenia ubezpieczonych oraz polskie koleje państwowe, jeżeli środki i przyrządy mają być wydawane z apteki tylko osobom, uprawnionym do korzystania ze świadczeń tych instytucyj.

Z aptek zakładowych środki lecznicze mogą być wydawane również osobom zatrudnionym w szpitalu lub przychodni, przy których apteka zakładowa jest prowadzona.

Instytucji ubezpieczeń społecznych, prowadzącej własną aptekę zakładową, przysługuje prawo uruchomienia filji w jednem z osiedli na obszarze swej działalności.

Art. 43.

Na otwarcie i prowadzenie apteki zakładowej konieczne jest uzyskanie zezwolenia właściwej władzy.

Postanowienia powyższego nie stosuje się do instytucyj, wymienionych w art. 42 p. c) oraz więzień i innych zakładów karnych, które obowiązane są zawiadomić właściwą władzę o zamiarze i terminie uruchomienia apteki najpóźniej na 3 miesiące przed tym terminem.

W razie nieuruchomienia apteki zakładowej w ciągu 1 roku od daty otrzymania zezwolenia, zezwolenie to wygasa.

Art. 44.

Apteki zakładowe, otwierane przez osoby, przewidziane w punktach a i b art. 42, powinny być prowadzone w obrębie wymienionych tam zakładów leczniczych.

Art. 45.

Ponadto do aptek zakładowych stosuje się odpowiednio postanowienia, dotyczące aptek publicznych, w zakresie ustalonym rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

X. Nadzór nad aptekami.

Art. 46.

Apteki i dozwolony na podstawie postanowień art. 4 obrót środków leczniczych poza aptekami oraz fachowy personel aptekarski w zakresie wykonywania zawodu podlegają nadzorowi Ministra Opieki Społecznej.

Szczegółowe przepisy, określające właściwość poszczególnych władz oraz tryb postępowania przy wykonywaniu tego nadzoru określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

XI. Fachowy personel aptekarski.

Art. 47.

Zawodowy personel aptekarski stanowią aptekarze ,asystenci i aspiranci aptekarscy.

Tytuł „aptekarza" otrzymują te osoby, które:

1) uzyskały w jednej ze szkół akademickich polskich stopień magistra farmacji bądź nostryfikowały odpowiedni stopień szkoły zagranicznej;

2) po uzyskaniu stopnia magistra farmacji bądź po dokonaniu nostryfikacji odbyły roczną praktykę w charakterze aspiranta oraz 3-letnią praktykę w charakterze asystenta w krajowej aptece publicznej, zakładowej lub aptece wojskowej.

Warunki praktyki aspiranckiej i asystenckiej określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

Tytuł aptekarza nadaje Ministerstwo Opieki Społecznej.

Tytuł ten może być używany tylko w czasie wykonywania pracy zawodowej.

Wyżej określony (2) termin 3-letniej praktyki asystenckiej skraca się o rok 1 osobom, które uzyskały jeden z doktoratów, określonych rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 48.

Równoczesne wykonywanie zawodu aptekarskiego i praktyki lekarskiej, lekarsko-dentystycznej oraz lekarsko-weterynaryjnej, jak również posiadanie lecznicy, bądź przychodni jest wzbronione. Aptekarze, asystenci i aspiranci nie mogą mieć zajęć ubocznych, uniemożliwiających pracę należytą w aptece.

XII. Przepisy ogólne.

Art. 49.

Wszędzie, gdzie w ustawie niniejszej użyto określenia „właściwa władza", należy pod określeniem tem rozumieć wojewódzkie władze administracji ogólnej.

Art. 50.

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi wysokość opłat stemplowych od koncesyj (zezwoleń): a) na otwarcie nowej apteki publicznej art. 9, b) na dalsze prowadzenie apteki już istniejącej art. 9 i 20, c) na przeniesienie apteki poza obręb stanowiska pierwotnego art. 24 i 25, d) na prowadzenie filji art. 34, e) koncesji przenośnej, wymienionej w art. 58, f) koncesji przenośnej, wymienionej w art. 61.

Stawki opłat ,wymienionych pod a), b) ,nie mogą wynosić mniej niż 450 zł., ani też więcej niż. 4.500 zł.; stawki opłat, wymienionych pod c), d) nie mogą wynosić mniej niż 225 zł., ani też więcej niż 2.250 zł.; stawki opłat wymienionych pod e) i f) nie mogą wynosić mniej niż 25 zł., ani też więcej niż 100 zł. W tych granicach stawki poszczególne mają być ustalone według liczby mieszkańców osiedli, w których znajdują się apteki; w osiedlach, w których liczba mieszkańców przewyższa 50.000 mogą być ustanowione stawki rozmaite dla poszczególnych części osiedla. Stawki wymienione pod f) mogą być nadto różnicowane według czasu, jaki ma jeszcze upłynąć do terminu wymienionego w art. 62.

Stawki opłat od zezwoleń ,określonych w niniejszej ustawie, a niewymienionych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, normują przepisy ustawy o opłatach stemplowych (art. art. 26, 29, 32, 37, 39, 43 i 65).

Art. 51.

Ustawa niniejsza nie dotyczy aptek wojskowych.

Art. 52.

Oznaczenie detalicznych zakładów handlowych nazwami o brzmieniu, zawierającem wyrazy „apteczny", „aptekarski", lekarski i leczniczy, jest wzbronione.

XIII. Przepisy przejściowe.

Art. 53.

Z uprawnień, przysługujących w myśl niniejszej ustawy aptekarzom wraz z prawem używania tego tytułu, korzystają te osoby, które posiadają obywatelstwo polskie a ponadto przed wejściem w życie niniejszej ustawy:

a) posiadały dyplom magistra farmacji, uzyskany lub uznany w uniwersytetach polskich, jeżeli odbyły praktykę zawodową, potrzebną do wykonywania zarządu apteki publicznej;

b) posiadały dyplom magistra lub prowizora farmacji, uzyskany lub uznany w uniwersytecie rosyjskim przed dniem 27 listopada 1917 r.;

c) uzyskały tytuł aprobowanego aptekarza w państwie niemieckiem przed dniem 27 grudnia 1918 r., na obszarze zaś b. zaboru pruskiego — również i po tym terminie;

d) wykonywały zawód aptekarski na górnośląskim obszarze plebiscytowym przynajmniej od dnia 1 stycznia 1922 r., aż do chwili zmiany suwerenności;

e) posiadały dyplom magistra farmacji, uzyskany lub uznany na uniwersytecie dawnego państwa austro-węgierskiego przed dniem 1 listopada 1918 r.;

f) odbyły przed dniem 10 sierpnia 1920 r. na obszarze Księstwa Cieszyńskiego, zgodnie z przepisem ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 5 z 1907 r.), praktykę, wymaganą do wykonywania zarządu apteką publiczną,

g) po ukończeniu specjalnych kursów złożyły egzamin na tytuł prowizora.

Art. 54.

Z uprawnień asystentów aptekarskich korzystają te osoby, które posiadają obywatelstwo polskie, a ponadto przed wejściem w życie ustawy niniejszej:

a) uzyskały tytuł „pomocnika aptekarskiego" w Państwie Polskiem;

b) uzyskały tytuł „pomocnika aptekarskiego" w uniwersytecie rosyjskim przed dniem 27 listopada 1917 r.;

c) złożyły przy gremjach aptekarskich egzamin tyrocynalny;

d) uzyskały świadectwo ze złożonego przed Komisją Państwową w państwie niemieckiem przed dniem 27 grudnia 1918 r. lub też w b. dzielnicy pruskiej również i po tym terminie świadectwo ze wstępnego egzaminu farmaceutycznego.

Art. 55.

Apteki publiczne, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone przez dzierżawców w warunkach nie odpowiadających postanowieniom art. 28, winny być objęte we własny zarząd przez ich właścicieli po wygaśnięciu terminu umowy dzierżawnej, a w każdym razie nie później, niż w ciągu lat 5 od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej.

Przez apteki publiczne rozumie się również apteka realna.

Art. 56.

Postanowienia art. 20 ust. 1, art. 21, 31 i 40 stosują się odpowiednio do aptek publicznych niekoncesjonowanych realnych, istniejących w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej.

W przypadku gdyby jedna osoba posiadała w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w całości lub w części więcej, niż jedną aptekę publiczną (realną, koncesjonowaną), może ona zatrzymać tylko jedną aptekę lub część apteki, zbywając pozostałe innemu uprawnionemu aptekarzowi, nie później niż w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 57.

Osoby nie będące aptekarzami, które w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, posiadają w całości lub w części apteki publiczne (realne lub koncesjonowane wiejskie) powinny nie dalej niż w ciągu 2 lat od tego terminu zbyć aptekę lub części jej uprawnionemu aptekarzowi.

Art. 57-a.

Przepisy art. 15 mają odpowiednie zastosowanie do przypadków zbycia określonych w art. 56 i 57.

Art. 58.

Dotychczasowi właściciele aptek publicznych, z wyjątkiem znajdujących się na obszarze b. zaboru rosyjskiego aptek wiejskich i homeopatycznych oraz znajdujących się na obszarze b. zaboru pruskiego aptek publicznych, prowadzonych na podstawie osobistych dożywotnich koncesyj, nadanych po dniu 30 czerwca 1894 r., obowiązani są w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej wnieść podanie do właściwej władzy o koncesję przenośną na dalsze prowadzenie apteki.

Właściwa władza na zasadzie tych koncesyj nada koncesje przenośne i nie może odmówić nadania tych koncesyj.

Właściciele istniejących na obszarze b. zaboru rosyjskiego aptek wiejskich i homeopatycznych obowiązani są nie później niż w ciągu 30-tu lat od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, uzyskać koncesje przenośne po dostosowaniu aptek do wymagań, stawianych aptekom publicznym.

Właściciele znajdujących się na obszarze b. zaboru pruskiego aptek publicznych, prowadzonych na podstawie osobistych dożywotnich koncesyj, nadanych po 30 czerwca 1894 r. prowadzą nadal te apteki na podstawie poprzednio nadanej im koncesji aż do czasu jej wygaśnięcia.

W przypadku, kiedy apteka publiczna stanowi własność więcej niż jednej osoby uprawnionej do prowadzenia takiej apteki, koncesja przenośna będzie nadana na imię jednego współwłaściciela według wzajemnego porozumienia współwłaścicieli (spólników).

Zbycie koncesji przenośnej jest dozwolone na rzecz osób, które otrzymały zezwolenie właściwej władzy.

W razie braku takiego porozumienia o nadaniu koncesji jednemu z współwłaścicieli, decyduje właściwa władza.

Z chwilą nadania koncesji przenośnej wszystkie poprzednio posiadane przez koncesjonarjusza prawa do prowadzenia apteki, oparte na innych tytułach prawnych, bez względu na ich rodzaj, wygasają. O ile taki tytuł prawny do prowadzenia apteki był związany z nieruchomością, ulegnie on skreśleniu w trybie, jaki ustali rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

Art. 59.

W przypadku, gdyby prowadzenie apteki publicznej na podstawie koncesji przenośnej, udzielonej wzamian za koncesję na aptekę homeopatyczną, zagrażało ze względu na jej stanowisko egzystencji innych, już istniejących aptek publicznych, właściwa władza powinna, udzielając koncesję przenośną, wyznaczyć aptece inne stanowisko, jednak w tem samem osiedlu.

Art. 60.

W razie śmierci koncesjonarjusza, prowadzącego aptekę publiczną na podstawie koncesji przenośnej, spadkobiercy powinni zbyć odziedziczoną aptekę osobom posiadającym kwalifikacje, wymienione w art. 18 ustawy niniejszej w ciągu 5 lat od chwili śmierci spadkodawcy.

Art. 61.

Nabywcom koncesyj przenośnych właściwa władza nadaje nowe koncesje przenośne po uiszczeniu opłaty

stemplowej według zasad, dotyczących koncesyj, wymienionych w punktach c) i d) art. 50.

Art. 62.

Koncesje przenośne, uzyskane w myśl niniejszej ustawy, wygasają po upływie 30 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 63.

W przypadku, gdyby apteka w chwili upływu określonego art. 62 terminu była prowadzona przez spadkobierców koncesjonarjusza, wdowę lub małoletnich zstępnych, do spadku uprawnionych, stosuje się odpowiednio postanowienia art. 19-a.

Art. 64.

Po upływie określonego w art. 62 terminu, koncesje przenośne będą zmienione na koncesje, przewidziane w art. 12 — 23.

Art. 65.

Właściciele aptek zakładowych powinni w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życia niniejszej ustawy, uzyskać zezwolenie na dalsze prowadzenie tych aptek, a w ciągu dalszych 6 miesięcy dostosować posiadane przez nich apteki do wymagań stawianych przez ustawę niniejszą aptekom zakładowym. W razie nieuzyskania tego zezwolenia właściwa władza zarządza zamknięcie apteki.

Instytucje, wymienione w art. 43 ust. 2, zwolnione są od obowiązku uzyskiwania zezwoleń na prowadzenie zarejestrowanych przez właściwą władzę aptek już istniejących.

Art. 66.

Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy apteki domowe lekarzy i lekarzy weterynaryjnych mogą być prowadzone nadal na podstawie uprzednio uzyskanych zezwoleń. Zezwolenia te powinny być w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, okazane właściwym władzom celem rejestracji.

Art. 67.

Sprawy, dotyczące nadania koncesji na otwarcie nowej apteki, wszczęte przed wejściem w życie ustawy niniejszej, o ile decyzja pierwszej instancji jeszcze nie zapadła, powinny być rozstrzygnięte na podstawie ustawy niniejszej.

Art. 67-a.

Spadkobiercy, prowadzący apteki na podstawie dotychczasowych przepisów, mają prawo prowadzić je w przeciągu 5 lat od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, gdyby spadkodawca miał uzyskać koncesję przenośną.

POSTANOWIENIA KARNE.

Art. 68.

Kto narusza przepisy art. 5 pp. 1, 2, 3, 6, art. 52 lub rozporządzeń na podstawie art. 8 wydanych, podlega karze grzywny do złotych dwustu.

Art. 69.

Kto:

a) sporządza w celu sprzedaży lub wydawania takie środki lecznicze, których sporządzanie dozwolone jest jedynie w aptekach;

b) sprzedaje detalicznie albo wydaje poza aptekami lub przechowuje w tem celu także środki lecznicze, których detaliczna sprzedaż lub wydawanie dozwolona jest tylko aptekom;

c) sporządza, sprzedaje lub wydaje środki lecznicze, niedozwolone do obrotu, albo też przechowuje lub sprowadza z zagranicy takie środki w celu sprzedaży lub wydawania;

podlega karze aresztu do jednego miesiąca i grzywny do 1.000 zł. lub jednej z tych kar.

W razie ponownego popełnienia jednego z tych wykroczeń w ciągu lat 3-ch od ostatniego ukarania, można nadto zabronić prowadzenia apteki albo przemysłu lub handlu, należącego do gałęzi, szczególniej ułatwiających popełnianie tych wykroczeń.

Art. 70.

Kto, będąc zarządcą apteki, aptekarzem lub asystentem aptekarskim:

1) wydaje bez recepty środek leczniczy, którego wydanie dozwolone jest jedynie za receptą,

2) wydaje środek leczniczy, przyrządzony niezgodnie z receptą,

3) wydaje z apteki jedno lekarstwo zamiast drugiego,

4) samowolnie zamknie aptekę w godzinach, w których praca ta była obowiązującą,

5) pobierze za sprzedane z apteki środki zapłatę ponad obowiązującą taksę lub z przekroczeniem dozwolonego zarobku,

6) wydaje z apteki lekarstwo, przygotowane z materjału nienależytej jakości, albo w nienależyty sposób przyrządzone lub opakowane, zwłaszcza przy użyciu naczyń, wag, miar i przyborów nieczystych lub szkodliwych dla zdrowia, podlega karze aresztu do jednego miesiąca i grzywny do 1,000 zł., albo jednej z tych kar.

W razie ponownego popełnienia jednego z przewidzianych pod pp. 2, 3 i 6 wykroczeń w ciągu lat 3-ch od ostatniego ukarania, można nadto zabronić wykonywania zawodu aptekarskiego na czas od roku jednego do lat pięciu.

Art. 71.

Kto, będąc zarządcą apteki, aptekarzem lub asystentem aptekarskim, nie zachowuje obowiązujących przepisów, normujących wyrób, przechowywanie, sprzedaż lub wydawanie z aptek środków trujących lub działających gwałtownie oraz leków, zawierających takie środki — podlega karze aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 1.000 zł. lub jednej z tych kar.

W razie ponownego popełnienia jednego z tych wykroczeń w ciągu lat 3-ch od ostatniego ukarania, można nadto zabronić wykonywania zawodu aptekarskiego na czas od roku jednego do lat pięciu.

Art. 72.

Kto, nie posiadając potrzebnych do tego uprawnień, pełni obowiązki aptekarza, asystenta aptekarskiego lub aspiranta aptekarskiego, oraz kto, będąc zarządzającym apteką, dopuszcza taką osobę do wykonywania tych obowiązków, podlega karze aresztu do

1 miesiąca i grzywny do 1.000 zł., lub jednej z tych kar.

W razie ponownego popełnienia takiego wykroczenia w ciągu lat 3-ch od ostatniego ukarania, można ponadto zabronić zarządcy apteki wykonywania zawodu aptekarskiego na czas od roku jednego do lat pięciu.

Art. 72-a.

Środki lecznicze, nieprawnie przyrządzone, przechowywane, sprzedawane lub sprowadzane, ulegają przepadkowi.

Art. 73.

Do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w niniejszej ustawie powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

XV. PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 74.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Opieki Społecznej, a w przypadkach, przewidzianych w poszczególnych artykułach, Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z wymienionymi w tych artykułach Ministrami, wykonanie zaś artykułów 68 — 73 Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 74-a.

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustali sposób zużytkowania kwot, zebranych z tytułu spłat określonych w art. 11 ustawy aptekarskiej austrjackiej z dnia 18 grudnia 1906 r.

Art. 75.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie i obowiązuje po upływie 6 miesięcy od dnia jej ogłoszenia na całym obszarze Państwa, z wyjątkiem województwa śląskiego.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiocie, unormowanym niniejszą ustawą, a zwłaszcza:

1) art. 12 do 15, 103, 110, 352 — 397 rosyjskiej ustawy lekarskiej wyd. 1905 r. (Zbiór praw, t. XIII),

2) ustawa z dnia 12 lutego 1912 r. o częściowych zmianach w trybie zakładania aptek (Zb. Ust. z 1912 r. Nr. 33 poz. 267),

3) ustawa dla farmaceutów i aptek, zatwierdzona przez Radę Administracyjną b. Królestwa Polskiego z dnia 21 października 1844 r. (Dz. Pr. z r. 1844, t. 35),

4) ustawa z dnia 18 grudnia 1906 r., dotycząca unormowania ustroju aptekarstwa (austrjacki Dziennik Ustaw Państwa Nr. 5 z dnia 10 stycznia 1907 r.),

5) nadworny dekret z dnia 9 grudnia 1824 r.,

6) dekret Kancelarji Nadwornej z dnia 19 października 1842 r.,

7) pruska ordynacja aptekarska z dnia 11 października 1801 r. o aptekach,

8) pruskie rozporządzenie z dnia 24 października 1811 r. o zakładaniu nowych aptek (Pr. Dz. Ust. z 1811 r. str. 356),

9) pruskie rozporządzenie z dnia 2 lutego 1901 r. o aptekarskiem przedstawicielstwie zawodowem (Pr. Dz. U. z r. 1901 str. 49),

10) §§ 54 i 64 powszechnej pruskiej ustawy przemysłowej z dnia 17 stycznia 1845 r. (Pr. Dz. Ustr. str. 41),

11) węgierska ustawa sanitarna z 1876 r., o ile to dotyczy aptek i zatrudnionego w aptekach fachowego personelu.

Ustawa dla materjalistów, zatwierdzona przez Radę Administracyjną b. Królestwa Polskiego z dnia 21.X. 1844 r. (Dz. Pr. 1844 r. t. 35), będzie uchylona z chwilą wejścia w życie rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w myśl art. 4 niniejszej ustawy.

Postulaty U. Z. Z. P. U. w sprawie ubezpieczeń społecznych.

Komitet Wykonawczy Unji Związków Zawodowych Pracowników Umysłowych po szczegółowem rozważeniu sytuacji ubezpieczeń społecznych powziął uchwałę następującej treści:

Instytucje ubezpieczeń społecznych spełniają doniosłą rolę w społeczeństwie nietylko dlatego, że chronią warstwy pracujące od wypadków losowych i ich skutków, lecz również dlatego, że dzięki działalności ubezpieczeń społeczeństwo zdobywa w klasie pracującej uodpornioną na wypadki losowe siłę aktywną, pracującą dla społeczeństwa i potęgującą bogactwa narodowe.

Instytucje ubezpieczenia chorobowego troszczą się o zdrowie pracowników w ich okresie życia najbardziej czynnym pod względem zawodowym i uszczuplenie tej opieki zmniejszyłoby liczbę i wydajność jednostek czynnych w naszem gospodarstwie narodowem. Działalność instytucyj ubezpieczenia emerytalnego, inwalidzkiego i wypadkowego jest aktem sprawiedliwości ze strony społeczeństwa. Społeczeństwo korzystając z dóbr wyprodukowanych przez świat pracy musi zapewnić egzystencję jednostkom, które zużyły już swe siły w pracy na rzecz dobra zbiorowego.

Tak pojęte instytucje ubezpieczeń społecznych nie stanowią jedynie zdobyczy klasy pracującej, lecz stanowią własność całego społeczeństwa, dążącego do rozwoju potęgi Państwa.

„Ciężary", jakie ponosi świat pracy na rzecz ubezpieczeń społecznych a które winno również ponosić całe społeczeństwo, nie można nazwać wielkiemi jeżeli się zważy cele, które społeczeństwo osiąga na tej drodze.

Rola ubezpieczeń społecznych, chroniących żywą siłę ludzką jest szczególnie doniosła w naszym kraju, w którym życie gospodarcze zostało w dużej mierze opanowane przez kapitał zagraniczny, zmierzający do jaknajszybszego wyeksploatowania naszych bogactw narodowych. W tych warunkach ubezpieczenia społeczne spełniają doniosłą rolę gospodarczą w dziele kapitalizacji wewnętrznej, z której korzysta Państwo i życie gospodarcze.

Niezadawalające funkcjonowanie ubezpieczeń społecznych nie uzasadnia zbędności ubezpieczeń społecznych wogóle lub poszczególnych jego działów. Braki, które zostały stwierdzone, wynikają przedewszystkiem z nieprzystosowania ubezpieczeń do po-

trzeb ubezpieczonych oraz ze szkód materjalnych, powodowanych wrogim stosunkiem pracodawców do ubezpieczeń społecznych. Nadmierne scentralizowanie dyspozycji ubezpieczeniami, spowodowało brak odpowiedzialności kierowników poszczególnych instytucyj i zbiurokratyzowanie tych instytucyj.

Unja Pracowników Umysłowych, uznając konieczność usprawnienia instytucyj ubezpieczeń społecznych, uważa, że zmiany powinny polegać na przystosowaniu ich do potrzeb ubezpieczonych i usunięciu przerostów biurokratycznych, tak, aby w oparciu o czynniki społeczne służyły one celom dla których zostały powołane. Zmiany te powinny urealnić i udostępnić podstawowe świadczenia na rzecz ubezpieczonych, nie mogą zaś naruszyć pewności funduszów, którą gwarantuje odrębność prawna poszczególnych instytucyj ubezpieczeń. Wartość bowiem społeczna ubezpieczeń społecznych powinna być zachowana.

Unja Pracowników Umysłowych uważa, że konieczne zmiany winny być wprowadzone stopniowo celem uchronienia ubezpieczeń społecznych od wstrząsów i dezorganizacyj, którą niesie każda nawet pożądana reforma.

Ostatni mohikanie.

W czerwcu r. b. odbyły się ostatnie egzaminy na stopień „pomocnika aptekarskiego".

W dniu 12 marca 1934 r. skończył się ostateczny termin prawa praktyki w aptekach ostatnich uczniów aptekarskich, stosownie do rozporządzenia Min. Op. Społ. z przed 2 lat. W trosce o zabezpieczenie placówek na praktykę w aptekach, dla nowych absolwentów farmacji Z.Z.F.P. poczynił wiele starań u odnośnych władz o skasowanie egzaminów pomocnikowskich, nie zważając na utratę poważnej pozycji w swym budżecie, przez unieruchomienie dokształcających kursów.

Na poprzednie 2 — 3 sesje egzaminów ze względu na ostateczne terminy, zgłaszała się poważna ilość uczniów aptekarskich (powyżej 100 osób), nawet t. zw. „wiecznych" z wieloletnią praktyką.

Zmieniony program wykształcenia zawodowego przyczynił się, iż obecnie posiadamy dwa typy pomocników aptekarskich: starszą generację bez matury, z ograniczonemi prawami, skazaną na wymarcie, i młody typ z maturą i poniekąd pierwszeństwem wstępu do wyższej uczelni celem uzyskania dyplomu magistra.

Obecnie ilość wszystkich pomocników można obliczać w przybliżeniu na 1000 osób; do tej liczby przybędzie sczasem niewielka partja z G. Śląska, nieobjętego narazie zakazem przyjmowania uczniów na praktykę.

Tytuł „pomocnik aptekarski" niedługo stanie się anachronizmem; sczasem nowe pokolenia farmacji będą o nich wspominać, jak my o „uncjach, drachmach i skrupułach..."

Pomocnicy nowego typu, między którymi jest sporo studentów farmacji, praktykują i pracują zarobkowo, celem ukończenia wyższych studjów i zdobycia tytułu naukowego. Pewna ich część, z różnych przyczyn, powiększy grono pomocników starego typu i podzieli ich los.

Wielu pracujących „starych pomocników", którzy w latach 1926—30 nie uzupełnili swej wiedzy zawodowej, obecnie namacalnie odczuwa skutki tej negacji. Tytuł „p. a." przekazali nam w spadku Moskale i Niemcy. Po rewolucji, Sowiety zreformowały ten tytuł na „asystenta farmacji", nadając go dopiero po ukończeniu średniej zawodowej szkoły farmaceutycznej. Dawniej, przed laty, gdy „p. a." poświęcał się zawodowi, przeważnie dla pracy w aptece, tytuł ten miał rację bytu i uprawnienia, stosownie do wykształcenia.

Farmacja obecna przewiduje, oprócz apteki, inne pola pracy naukowo - zawodowej, które u nas, niestety, są jeszcze w ręku pokrewnych zawodów, i dla pomocników bez wyższych i specjalnych studjów, tembardziej są niedostępne.

Obawiano się, iż skasowanie pomocników aptekarskich, może sczasem znacznie powiększyć liczbę sił niefachowych w aptekach, z którymi obecnie zawzięcie walczymy. Sądzono, że apteki mniejsze na prowincji zapewne będą unikać absolwentów farmacji spowodu ich większych aspiracyj, lecz okazało się przeciwnie... W ostatnich czasach do biura pośrednictwa pracy przy Z. Z. F. P. nadchodzą zgłoszenia z prowincji o wolnych posadach dla młodszych pracowników, (wzamian uczniów), lecz niestety, z propozycją przeważnie bardzo niskich płac, i uciążliwych warunków pracy.

Wacław Olszewski.

Jak można uruchomić obligacje Pożyczki Narodowej.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1934 r. o spłacie zobowiązań obligacjami Pożyczki Narodowej zostało uzupełnione obwieszczeniami Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej. Obwieszczenie Nr. 7030/34 ustala instytucje kredytowe, które otrzymały zezwolenie na dokonywanie przelewu obligacyj Pożyczki Narodowej, przyjmowanych na spłatę zobowiązań. Obwieszczenie Nr. 7085/34 normuje zasady i technikę uzyskiwania zezwoleń na przelewy.

W myśl obwieszczenia 7030/34 zezwoleniem tem objęte zostały wszystkie Kasy Komunalne, oraz szereg spółdzielni kredytowych.

Nieobjęte obwieszczeniem spółdzielnie starać się mogą o zezwolenia na podstawie podania, skierowanego do Przewodniczącego Rady Spółdzielczej. Również o zezwolenia starać się mogą kasy samopomocy pracownicze i korporacyj zawodowych.

Zainteresowanie szerokiej sieci instytucyj kredytowych ma na celu nadanie akcji oddłużeniowej przy pomocy obligacyj Pożyczki Narodowej możliwie dużego zasięgu. Dzięki przychylnemu stanowisku Związku Związków Kas Komunalnych i jego prezesa, p. Maks. Zdanowicza, szereg instytucyj w zrozumieniu znaczenia społecznego i gospodarczego tej akcji z tak poważnemi instytucjami na czele, jak Polski Bank Komunalny, K.K.O. m. stoł. Warszawy, K.K.O. pow.

Składajcie ofiary na powodzian!

Krakówa i K. K. O. m. Tarnowa i inne zadeklarowały już przyjmowanie obligacyj Pożyczki Narodowej na spłatę zobowiązań w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1934 r.

Rozporządzenie to gwarantuje wszystkim tym instytucjom możność zastawu po kursie 60 za 100 nom. wart.

Bank Gospodarstwa Krajowego i Pocztowa Kasa Oszczędności w osobach swoich prezesów doktora Romana Góreckiego i doktora Henryka Grubera umożliwiły zastaw obligacyj przejętych przez instytucje kredytowe na spłatę zobowiązań.

Obwieszczenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej Nr. 7085/34 ustala między innemi następujące zasady przelewów:

Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej udziela z reguły zezwoleń na przelewy:

1) Instytucjom kredytowym, które otrzymały zezwolenie w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21.VII. 34 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 585);

2) Zakładom ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenia na zawieranie umów ubezpieczeń na życie w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21.VII. 34 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 586);

3) Instytucjom państwowym i samorządowym oraz instytucjom ubezpieczeń społecznych, które przyjmować będą obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja.

4) Spadkobiercom i osobom, które otrzymują obligacje na zasadzie prawomocnego wyroku sądowego.

Niezależnie od powyższych zasad, nakładających na Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej obowiązek udzielenia zezwolenia na przelew przewidziane są również w obwieszczeniu wypadki, w których Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej zezwoleń tych udzielić może.

Wypadki te są następujące:

1) Na rzecz najbliższej rodziny, t. zn. małżonków oraz wstępnych i zstępnych do drugiego stopnia pokrewieństwa włącznie, (rodzice, dziadkowie, dzieci, wnuki),

2) Przy regulowaniu obligacjami po kursie emisyjnym (96 za 100) składek w związkach, korporacjach i zrzeszeniach zawodowych, które uprzednio uzyskały zgodę Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat na składki;

Przy składaniu obligacyj jako ofiary lub składki na rzecz, których działalność posiada znaczenie ogólnopaństwowe, instytucje te winny uprzednio uzyskać od Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej zezwolenie na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat;

4) W wypadku przejęcia obligacyj przez pracodawcę, który pokrył całą należność za subskrypcję, a obligacje zostały wypełnione na pracownika oraz w razie przejęcia obligacyj przez pracodawcę tytułem pokrycia zobowiązań pracownika w stosunku do pracodawcy, przejęcie w tym wypadku obligacyj musi nastąpić conajmniej po kursie emisyjnym (96 za 100);

5) W innych wyjątkowych wypadkach, gdy celowość przelewu jest dostatecznie umotywowana ciężką sytuacją materjalną posiadacza obligacyj, wywołaną utratą środków egzystencji lub wypadkami losowemi.

Odnośnie do p. 5 wyjdą specjalne szczegółowe zarządzenia, przyczem przewiduje się, że w razie całkowitej utraty środków utrzymania, klęsk żywiołowych lub wyjątkowo ciężkich wypadków losowych umożliwione zostanie dzięki stanowisku naczelnych władz Banku Gosp. Krajowego, nacechowanego troską o obywatela zbycie lub zastaw obligacyj przez poszczególne osoby.

Tą drogą staną się obligacje Pożyczki Narodowej poza papierem o rzetelnem oprocentowaniu — celową rezerwą dla dotkniętych losem.

Obwieszczenie reguluje również ściśle techniczną stronę przelewów. Przelew dokonany jest prawomocnie wtedy, o ile na odwrocie obligacji w rubryce I posiadacz obligacyj uwidoczni na kogo swoją obligację przelewa i potwierdzi przelew swym podpisem, a w rubryce II nalepiony został, uzyskany od Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej znaczek przelewowy — odpowiedni do wartości obligacyj, posiadający ten sam Nr. obligacji, oraz opiewający na osobę lub instytucję, na rzecz której dokonany został przelew.

Przepisy, normujące udzielanie zezwoleń na dokonanie przelewów w wypadkach nieobjętych omawianem obwieszczeniem, zostaną ustalone osobnemi zarządzeniami, tendencją bowiem Pana Ministra Skarbu jest stopniowe i ostrożne regulowanie obiegu Pożyczki Narodowej, by zapewnić pełną wartość obligacyj i chronić interesy ich posiadaczy.

(I. Pr.).

III-ci Kongres Federacji Farmaceutów Słowiańskich.

W dalszym ciągu podajemy następujące informacje, dotyczące warunków wyjazdu do Jugosławji na III-ci Kongres Federacji Farmaceutów Słowiańskich:

Jak wynika z komunikatu zamieszczonego w N-rze 15 „Apotekarski'ego Viesnik'a" z dnia 10.VIII b. r. Ministerstwo Komunikacji w Jugosławji przyznało uczestnikom Kongresu z poza kraju (a więc kolegom z Polski, Bułgarji i Czechosłowacji) 75% ulgi na kolejach i 50% na statkach Towarzystw Żeglugi Jadrańskiej i Dubrowaczskiej.

Celem uzyskania paszportu członkowie nasi zamieszkali w Warszawie winni złożyć w Sekretarjacie Federacji do dnia 3 września b. r.:

1) Należycie wypełniony i podpisany formularz podania o przyznanie ulgowego paszportu, adresowany do swego Starostwa Grodzkiego;

2) Dowód osobisty, w którym jest ustalone obywatelstwo polskie petenta;

3) Poświadczenie zamieszkania (wydaje odnośny Komisarjat P. P.);

4) Dwie fotografje, z których jedna poświadczona przez rządcę domu;

5) Mężczyźni do lat 45 książeczkę wojskową, a oficerowie rezerwy dodatkowo zezwolenie D. O. K. na wyjazd zagranicę;

Członkowie zamieszkali poza Warszawą składają te same dowody bezpośrednio w swoim starostwie z powołaniem się na rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28.VII r. b., w którym polecone zostało Starostwom wydawanie do końca bieżącego roku paszportów do Jugosławji bez żadnych ograniczeń jeśli przy podaniu załączona została akredytywa na dinary kompesacyjne, o czem mowa w poprzednim komunikacie.

Zwracamy uwagę, że należy uprzedzać Starostwa prowincjonalne, że paszport zamierza się otrzymać dnia 23 września r. b., gdyż wcześnie otrzymany paszport byłby w pewnej mierze niewykorzystany całkowicie.

Paszport natychmiast po otrzymaniu ze Starostwa należy przesłać pod adresem Sekretarjatu Federacji (Warszawa, Długa 16) w celu uzyskania przez Sekretarjat potrzebnych wiz. Po ich uzyskaniu paszporty będą zwrócone właścicielom bądź odwrotną pocztą, bądź też oddane bezpośrednio w pociągu, którym wycieczka będzie wyjeżdżać.

Zwracamy uwagę na potrzebę wczesnego sprawdzenia swych dowodów, czy podane tam jest obywatelstwo polskie, w przeciwnym bowiem razie od załatwienia tej sprawy należy starania rozpocząć. Również poświadczenie zamieszkania należy wcześniej wyrobić gdyż formalności trwają niejednokrotnie dość długo.

Rozporządzenia władz.

OKREŚLENIE CEN APTECZNYCH.

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dn. 29-go marca 1934 roku, Dz. U. R. P. Nr. 62 z dnia 18 lipca 1934 roku, poz. 522.

Na podstawie art. 2 pkt. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), art. 380 ustawy lekarskiej (ros. zbiór praw z 1905 r. XIII), § 7 austrjackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (ustr. Dz. U. P. 1907 r. Nr. 5), art. 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Apteki, uprawnione do sprzedaży środków leczniczych, mogą pobierać za te środki oraz za naczynia i pracę przy sporządzaniu lekarstw ceny najwyższe, określone w załączonej do rozporządzenia niniejszego taksie aptekarskiej.

(2) Za środki, nieobjęte taksą, apteki te mogą pobierać ceny najwyższe, obliczone na podstawie norm, podanych w rozporządzeniu niniejszem.

(3) Apteki, uprawnione do sprzedaży środków leczniczych, mogą za nie pobierać ceny niższe od określonych w taksie aptekarskiej lub obliczonych na podstawie norm, podanych w rozporządzeniu niniejszem, jednak nie może to być przedmiotem reklamy dla apteki.

§ 2. (1) Cena lekarstwa, sporządzonego podług recepty, oblicza się przez dodanie cen: za materjał, za naczynia i za sporządzenie lekarstwa.

(2) Apteki mogą pobierać ustalone ceny tylko za takie opakowania, w jakich lekarstwa powinny być i były wydane.

(3) Za kroplomierze (zwykłe i oczne) może być pobierana opłata tylko w przypadkach, gdy kroplomierze te wyraźnie są przepisane przez lekarza.

§ 3. W sprzedaży odręcznej do ceny materjału i naczynia można doliczać tylko opłatę, ustanowioną w pkt. 12 lit. b i d taksy za pracę.

§ 4. Najniższa cena każdej jednostki ciężarowej, ustalonej zgodnie z przepisami § 5 ust. 1 i 18 rozporządzenia niniejszego, wynosi 5 groszy, o ile w taksie nie jest określona cena niższa.

§ 5. (1) Taksa uwzględnia następujące jednostki ciężarowe w gramach: 0,01, 0,1, 1,0, 10,0 i 100,0. Jeżeli w taksie oznaczona jest cena tylko dla niższej jednostki, to dla uzyskania ceny wyższej jednostki cenę grama, dekagrama lub hektograma należy pomnożyć przez 8, cenę centygrama i decygrama przez 10; dla uzyskania ceny niższej jednostki cenę hektograma względnie dekagrama należy podzielić przez 8, cenę grama względnie decygrama — przez 10; ułamki iloczynu lub ilorazu należy liczyć jako jednostki.

(2) Dla ustalenia ceny jednostki niższej, wydawanej ponad jednostkę wyższą, należy każdą poprzedzającą jednostkę wyższą podzielić przez dziesięć.

(3) Cenę 250 gramów i ilości ponad 250 gramów oblicza się w stosunku do ceny za jeden kilogram.

§ 6. Cena, pobierana za kilka jednakowych jednostek ciężarowych, nie może przewyższać ceny, oznaczonej dla wyższej jednostki ciężarowej.

§ 7. Środki lecznicze, przepisane w kroplach, powinny być obliczane według załącznika Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego.

§ 8. Sproszkowanie substancyj, które dają się łatwo sproszkować w moździerzu porcelanowym, nie podlega opłacie, określonej w p. 10 taksy za pracę.

§ 9. Za powtórnie wydawane lekarstwa należy pobierać cenę podług norm, obowiązujących w chwili wydania powtórnego.

§ 10. Jeżeli lekarz nie poda w recepcie wagi środka obojętnego, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w formie zapisanej potrzebne jest dodanie środka obojętnego, w recepcie niewymienionego, wówczas należność powinna być obliczona za rzeczywiście zużytą ilość tego środka; nazwa środka i jego ilość powinna być przez aptekę uwidoczniona na recepcie.

§ 11. (1) Cena sprzedażna specyfiku farmaceutycznego, ustalana przez wytwórcę, nie może przekraczać ceny, obliczonej dla poszczególnych jego składników według załączonej taksy aptekarskiej, przytem pracę należy obliczać według pozycyj za masową produkcję, podanych w taksie za pracę.

(2) Ustalone w myśl ust. 1 ceny specyfików farmaceutycznych, znajdujących się w obrocie w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, powinny być w ciągu 30 dni od tej daty przedłożone Ministrowi Opieki Społecznej do zatwierdzenia.

(3) Za specyfik farmaceutyczny nie może być pobrana cena wyższa od oznaczonej na etykiecie.

§ 12. Dla środków, nieobjętych taksą aptekarską, ceny sprzedażne należy ustalać w sposób następujący: najpierw ustala się cenę sprzedażną kilograma przez doliczenie 50% ceny zakupu; dla ustalenia ceny jednostki niższej do 1 grama, każdą poprzedzającą jednostkę wyższą dzieli się przez 8, zaś dla ustalenia ceny jednostki niższej od 1 grama, każdą poprzedzającą jednostkę wyższą dzieli się przez 10; ułamki ilo-

razu należy liczyć, jako jednostki. Za ceny zakupu uważa się jedynie ceny, podane w fakturach hurtowych składów materjałów aptecznych lub wytwórców.

§ 13. (1) Cena sprzedażna wód mineralnych i innych artykułów, nie wymagających ważenia, zmiany opakowania, oraz środków opatrunkowych, powinna być ustalana w ten sposób, aby zysk aptekarza nie przekraczał $33^1/_3$%, gdy cena sprzedażna danego artykułu nie przekracza 9.00 zł., zaś 25%, gdy cena sprzedażna wynosi więcej, niż 9,00 zł.

(2) Do ceny kosztu surowic i szczepionek apteka dolicza 25% niezależnie od wysokości ceny zakupu.

§ 14. Na pokrycie kosztów przewozu środków, wymienionych w § 11 i 13, do ceny zakupu można doliczać 10%.

§ 15. (1) Za środki złożone i pojedyncze, znajdujące się w obrocie pod nazwami, dowolnie im przez wytwórcę nadawanemi, nie może być pobrana cena wyższa od ceny, ustalonej w taksie aptekarskiej dla tego samego środka pod nazwą naukową lub przyjętą w obowiązujących farmakopeach, lub też określającą jego skład podług załącznika Nr. 2 do niniejszego rozporządzenia.

(2) Za środki o nazwach, dowolnie im przez wytwórców nadanych, może być pobrana cena, w taksie dla nich ustalona, wówczas tylko, kiedy bądź kupujący w odręcznej sprzedaży żąda preparatu oryginalnego, bądź lekarz uzupełni receptę dodaniem obok nazwy środka firmy wytwórczej, lub słowa „oryginalny" (w skróceniu „orig."), przytem apteka jest obowiązana wydać żądany środek oryginalny.

§ 16. (1) Za środki lecznicze i opatrunkowe, wydawane na koszt instytucyj państwowych i samorządowych oraz dla funkcjonarjuszy państwowych, ich rodzin i emerytów, korzystających z pomocy lekarskiej, na recepty lekarzy tej pomocy, apteki powinny pobierać ceny zniżone, uzyskane przez potrącenie od norm ogólnie obowiązujących w chwili wydania tych środków następującego opustu; od lekarstw, przepisanych w formie recepty, 25%, od środków leczniczych, przepisanych nie w formie recepty (sprzedaż odręczna), od specyfików i środków opatrunkowych — 10%.

(2) Środki lecznicze i opatrunkowe, przepisane na koszt powyższych instytucyj i osób, jeżeli lekarz nie poda w recepcie wielkości opakowania lub ilości zawartej w tem opakowaniu, względnie rozmiaru środka opatrunkowego, należy wydać i obliczyć cenę za najmniejsze opakowanie i rozmiar, znajdujące się w obrocie.

(3) Obowiązek pobierania cen, zniżonych w sposób, podany w ust. 1, ciąży na aptece jedynie wtedy, gdy należność za pobieranie lekarstwa jest uiszczona przy ich odbiorze lub w ciągu 30 dni od daty złożenia rachunku.

§ 17. Otwieranie kapsułek papierowych przez dmuchanie ustami jest wzbronione.

§ 18. Winni naruszenia przepisów rozporządzenia niniejszego ulegną karze w myśl ustaw obowiązujących.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni od dnia ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1930 r. o określeniu cen aptecznych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 604).

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki.*

ORZECZENIA SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH PRACOWNICZYCH.

Byt prawny stowarzyszenia zarejestrowanego a zatem i prawna odpowiedzialność organów, przewidzianych statutem, rozpoczyna się dopiero z chwilą wpisania statutu do rejestru stowarzyszeń zarejestrowanych (art. 21 prawa o stow. Dz. Ust. 27. 10. 32. poz. 808). Za czynności stowarzyszenia przed jego zarejestrowaniem dokonane odpowiadają prawnie osoby fizyczne, dokonywujące faktycznie tych czynności. Przyjmujący pracowników dla takiego stowarzyszenia odpowiada osobiście za skutki prawne tej umowy.

S. N. II. 3. K. 1297/33 z dn. 3.II.1934 r.

Przepis art. 29 rozp. o umowie o pracę pracowników umysłowych, w myśl którego **wypowiedzenie umowy o pracę nie może nastąpić podczas choroby pracownika**, mający charakter wyjątkowy, jak również przepis art. 32 tegoż rozporz. bynajmniej nie zawierają zakazu bezzwłocznego rozwiązania umowy pracy przez pracodawcę podczas choroby pracownika w razie, gdy tenże spełnił czyn, uprawniający do zwolnienia go bez wypowiedzenia.

S. N. I. C. I. 1592/33 z dn. 7.XII. 1933 r.

Z istoty umowy o pracą wynika, że za każdą pracę **w braku wyraźnej umowy przeciwnej należy się stosowne wynagrodzenie** i jeżeli pracodawca dopuszcza pracownika do pracy, to temsamem godzi się na zapłatę wynagrodzenia, które w braku oznaczenia ustala się w myśl art. 8 rozp. z dn. 16.III. 1928 r. umowa o wykonywaniu bezpłatnej praktyki nie może się rozciągać na pracę wykonywaną po okresie próby.

S. N. I. C. I. 1869/33 z dn. 5.XII. 1933 r.

Zmiana wynagrodzenia, należnego pracownikowi według zwyczaju, nie może nastąpić przez jednostronne oświadczenie pracodawcy, lecz na podstawie umowy obydwóch stron.

S. N. I. C. II. Rw. 2410/33. 14.XI. 33 r.

Żadna ustawa nie zabrania stronom po wypowiedzeniu pracy w okresie wypowiedzenia rozwiązać umowę służbową i zawrzeć nową na innych warunkach, przyczem w każdym poszczególnym przypadku do Sądu należy ustalenie, czy między stronami powstał nowy stosunek umowny, czy też zostało jedynie cofnięte poprzednie wypowiedzenie ze skutkami, przewidzianemi w art. 28 ust. 1 rozp. Prez. Rzplitej z dn. 16.III. 1928 roku o umowie o pracę pracowników umysłowych.

S. N. I. C. II. Rw. 2410/33. 14. XI. 33.

Z istoty ustawy z 17.III. 1932 r. wynika, że podstawą **do otrzymania odprawy przez zwolnionego pracownika** jest odnośny okres czasu służby w instytucjach ubezpieczeń społecznych, przeto należy dojść do wniosku, iż przewidziana w ust. 2 art. 4 powoł. rozporządzenia odprawa należy się w zasadzie pracownikowi, który wykaże się conajmniej pięcioletnią pracą, rzeczą zaś instytucji jest udowodnić, że z tych lub innych względów pewien okres czasu służby pracownika nie ulega zalicze-

niu. Prawo do otrzymania odprawy nie jest uzależnione od mianowania pracownika na stałe, okoliczność przeto, że dany pracownik początkowo był zatrudniony w charakterze pracownika dniówkowego, nie może mieć wpływu na uzyskanie przez niego uprawnienia z mocy art. 4 ustawy z 17.III. 1932 r. w związku z czasem pracy, stwierdzonym świadectwem pozwanej instytucji ubezpieczeń społecznych.

S. N. I. C I. 1539/33 z dn. 30.XI. 33 r. — 14.XII. 1933 r.

Zarzut, że pracownik, który zgłasza roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, naraża się na wypowiedzenie mu pracy, mógłby zaniechanie zgłoszenia tylko wówczas usprawiedliwić, gdyby zaszły konkretne podstawy do takich obaw.

S. N. III. I. Rw. 1906/32. 30.XII. 1932 r.

Fundusz pożyczkowo-zapomogowy na wypadek choroby i macierzyństwa.

W „Dzienniku Ustaw" Nr. 72 z dn. 17-go sierpnia b. r. ukazało się rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej o funduszu pożyczkowo - zapomogowym ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

Fundusz ten jest przeznaczony na udzielanie kredytów krótkoterminowych i subwencyj dla ubezpieczalni społecznych, znajdujących się w ciężkich warunkach materjalnych.

Wszelkie czynności prawne, związane z działalnością funduszu będą wykonywane przez Zakład Ubezpieczeń na Wypadek Choroby. Na fundusz złożą się m. in. kwoty, przekazywane przez ubezpieczalnie społeczne w wysokości 2 do 3 proc. rocznych wpływów z tytułu składek, przypadających za ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa, oraz z sum powstałych z oprocentowania pożyczek, z odsetek zwłoki i z odsetek od ulokowanych kapitałów w funduszu.

Pożyczki z funduszu pożyczkowo - zapomogowego mogą być udzielane ubezpieczalniom społecznym na okres czasu nie przekraczający 5-ciu lat. Odsetki pobierane od pożyczek nie mogą przewyższać 4 i pół proc. w stosunku rocznym.

Pożyczki i subwencje udziela Zakład Ubezpieczeń na Wypadek Choroby na podstawie decyzyj komisji administracyjnej, zatwierdzonych przez Ministra Op. Społecznej.

Wiadomości bieżące.

Terminy egzaminów na Wydziale Farmaceutycznym Un. Warsz.

1) Egzamin wstępny, kwalifikacyjny, dla kandydatów na 1-szy rok studjów odbędzie się między 24 września i 4 października r. b. O dniu egzaminu nastąpi zawiadomienie później.

2) Egzaminy poprawcze dla studentów farmacji rozpoczną się w pierwszej połowie września r. b. Zgłoszenia do tych egzaminów przyjmuje Dziekanat od 1 do 5 września włącznie.

3) O terminach dla egzaminów magisterskich po trzechletnich studjach oraz magisterskich nostryfikacyjnych zawiadomi się później.

Zapisy do Uniwersytetu Warszawskiego na rok 1934/35.

Podania o przyjęcie do Uniwersytetu Warszawskiego lub o przeniesienie z Wydziału na Wydział na rok akademicki 1934/35, należy składać od dnia 3-go do dnia 15-go września włącznie r. b.

Nowowstępujący do podania ustalonego wzoru załączyć winni:

1) świadectwo dojrzałości w oryginale;
2) metrykę urodzenia w pełnym wypisie lub na druczku;
3) życiorys;
4) 5 fotografij, opatrzonych własnoręcznym czytelnym podpisem;
5) świadectwo moralności (nie dotyczy kandydatów, którzy ukończyli szkołę średnią w maju lub czerwcu r. b.).

Kandydaci, którzy zajmują stanowiska urzędników państwowych lub nauczycieli szkół państwowych, mogą zamiast świadectwa moralności, przedstawić zaświadczenie swej Władzy Przełożonej;

6) uwierzytelniony odpis dokumentu wojskowego (dotyczy kandydatów w wieku poborowym);
7) świadectwo z łaciny z 6-ciu klas, o ile niema stopnia na maturze (dotyczy kandydatów na Wydział Lekarski i Farmaceutyczny);
8) kwity z opłat: manipulacyjnej (złotych 10.—), oraz za badanie lekarskie (złotych 4.—).

Kandydaci, którzy przenoszą się z innych szkół akademickich, winni ponadto dołączyć świadectwo wystąpienia z danej szkoły akademickiej.

Przenoszący się z Wydziału na Wydział do podania załączyć winni:

1) 4 fotografje, opatrzone własnoręcznym czytelnym podpisem;
2) świadectwo moralności, o ile była przerwa w studjach powyżej 6 miesięcy;
3) uwierzytelniony odpis dokumentu wojskowego (dotyczy kandydatów w wieku poborowym);
4) kwity z opłat: manipulacyjnej (złotych 10.—), oraz za badanie lekarskie (złotych 4.—).

Kandydatów na Wydziały: Lekarski, Farmaceutyczny i Weterynaryjny obowiązuje egzamin wstępny kwalifikacyjny. O terminie i miejscu egzaminu nastąpi w pierwszych dniach września r. b. oddzielne ogłoszenie. Kandydaci do egzaminu wstępnego, kwalifikacyjnego, obowiązani są uiścić taksę egzaminacyjną.

O przyjęciu na Wydział Prawa decyduje konkurs matur humanistycznych. Na sekcji przyrodniczej Wydziału Matematyczno - Przyrodniczego obowiązuje również konkurs matur.

Kandydaci na Wydział Matematyczno - Przyrodniczy winni zaznaczyć sekcję na jaką pragną być przyjęci, określając wyrazami: *przyrodnicza, matematyczna,* przyczem na sekcji przyrodniczej należy wskazać przedmiot, który sobie życzą studjować, jako główny np.: fizyka, chemja, przyroda, geografja i t. p.

Formularze podań o przyjęcie otrzymywać można bezpłatnie w Sekretarjacie Studenckim (okienko Nr. 4) od dnia 24 sierpnia do dnia 14 września r. b. włącznie.

Opłaty wstępne (manipulacyjna, za badanie lekarskie, za egzamin wstępny kwalifikacyjny i t. p.) wpłaca się w Kwesturze U. W. (okienko Nr. 6).

Podania o przyjęcie do Uniwersytetu składa się w Sekretarjacie Studenckim (okienka Nr. Nr. 5, 6 i 7), podania o przeniesienie z Wydziału na Wydział — w okienku Nr. 1 tegoż Sekretarjatu.

Podania na Wydział Lekarski zarówno nowowstępujący jak i przenoszący się z innych Wydziałów, składają w Dziekanacie Wydziału Lekarskiego (gmach główny Uniwersytetu, I-sze piętro).

Po zakwalifikowaniu podań przez PP. Dziekanów, Sekretarjat ogłasza wyniki, wywieszając na tablicach w hall'u gmachu głównego wykazy imienne przyjętych, odroczonych i odrzuconych kandydatów.

Kandydaci odrzuceni mogą natychmiast wycofać złożone dokumenty w Sekretarjacie Studenckim (okienko Nr. 2) za okazaniem dowodu osobistego i zwrotem tymczasowego zaświadczenia o złożeniu dokumentów lub przez osobę inną formalnie upoważnioną do odbioru.

Kandydaci, w sprawie których decyzję odroczono, winni bezzwłocznie uzupełniać podania w myśl postanowienia umieszczonego w ogłoszeniu.

Słuchacze przyjęci w roku akademickim 1934/35 na I-szy rok studjów (nowowstępujący oraz przenoszący się z Wydziału na Wydział) będą poddawani w myśl uchwały Senatu Akademickiego z dnia 13.VI. 1934 r. oględzinom lekarskim przed specjalną Komisją Uniwersytecką. O dniu, godzinie i miejscu badania lekarskiego zainteresowani będą powiadamiani zapomocą

wywieszenia przez kancelarję Komisji imiennych list w hall'u gmachu głównego U. W., poczynając od dnia 1.X. 1934 r. Kandydaci zakwalifikowani do badania lekarskiego winni legitymować się przed Komisją Lekarską tymczasowem zaświadczeniem o złożeniu dokumentów w Uniwersytecie lub posiadaną legitymacją studencką. Zaświadczenia o stanie zdrowia, otrzymane od Komisji Lekarskiej, należy składać w okienkach wydziałowych Sekretarjatu Studenckiego przy załatwianiu formalności, związanych z wnoszeniem I-ej raty opłat akademickich za r. 1934/35.

Badaniu lekarskiemu w powyższym terminie winni się poddać również słuchacze nowoprzyjęci w trymestrze wiosennym roku akademickiego 1933/34. Nazwiska ich z podaniem ścisłego terminu badania będą umieszczone na listach w hall'u gmachu głównego łącznie z nazwiskami nowoprzyjętych na rok 1934/35.

Kandydaci przyjęci obowiązani są przedewszystkiem wnieść w Kwesturze (okienko Nr. 6) opłatę wpisowego w sumie złotych 30.—, poczem zwrócić się bezzwłocznie do okienka Nr. 4 Sekretarjatu Studenckiego, celem zamówienia dowodów studenckich. Następnie w tydzień po załatwieniu wspomnianych formalności, winni osobiście zgłosić się do okienka Nr. 2 Sekretarjatu Studenckiego gdzie podpisują własnoręcznie kartę przyrzeczenia, co stanowi akt imatrykulacji i otrzymują dowody studenckie.

Wpisy na Studja Farmaceutyczne na Oddziale Farmaceutycznym Uniw. Jagiellońskiego w r. szk. 1934/35 rozpoczną się 24 września. Ze względu na brak miejsc w pracowniach, w których odbywają się ćwiczenia przepisane dla słuchaczy farmacji, przyjęta będzie, jak corocznie, tylko ograniczona ilość kandydatów; doświadczenie lat poprzednich uczy, że ilość zgłoszeń przewyższa kilkakrotnie ilość miejsc, stojących do rozporządzenia. Dlatego przyjmować się będzie tylko kandydatów z najlepszemi kwalifikacjami i największemi uprawnieniami, ze szczególnem uwzględnieniem pochodzących z Zachodniej Małopolski i przyległych jej części Rzeczypospolitej. Pragnący się zapisać na I rok studjów winni wnieść podania do Dyrekcji Oddziału Farmaceutycznego (Instytut Chemiczny Uniw. Jagiell., Kraków, ul. Olszewskiego 2) w czasie od 7 do 15 września, załączając 1) metrykę urodzenia, 2) świadectwo dojrzałości (w oryginale), a jeżeli w niem niema postępu z języka łacińskiego, to również świadectwo z tego przedmiotu w zakresie gimnazjum ośmioklasowego 3) świadectwo badania lekarskiego przez komisję lekarską U. J., 4) kwit Kwestury U. J. na 10 zł., złożone tytułem opłaty manipulacyjnej, 5) Karta indywidualna.

Dyrektor Oddz. Farm. nie przyjmuje w sprawach przyjęcia ani nikogo osobiście ani żadnych wstawiennictw ze strony osób trzecich. Rozstrzygnięcie podań przez Komisję Farmaceutyczną nastąpi między 18 a 23 września, poczem lista przyjętych zostanie podana do wiadomości na tablicy w gmachu Instytutu Chemicznego.

Mianowania wśród władz farmaceutycznych. P. mag. Franciszek Sianko, dotychczasowy inspektor farmaceutyczny na woj. krakowskie został przeniesiony do centrali i objął stanowisko w Wydziale Farmaceutycznym Dep. Sł. Zdrowia.

P. mag. Adam Filemonowicz, dotychczasowy asystent chemji farmaceutycznej na Uniwersytecie St. Batorego w Wilnie, został mianowany inspektorem farmaceutycznym na woj. krakowskie.

Zarząd Z. Z. F. P. i Redakcja „Kroniki" składają p. mag. Sianko i p. mag. Filemonowiczowi serdeczne życzenia dalszej owocnej pracy na nowych odpowiedzialnych stanowiskach.

Z Międzynarodowej Unji Farmaceutów-Pracowników. Tegoroczny kongres Unji odbędzie się w połowie października r. b. w Wiedniu.

W myśl uchwały ostatniego kongresu (w Warszawie) na 3 miesiące przed zwołaniem zjazdu do Wiednia, funkcje prezesa obejmuje kol. mag. Dittrich, prezes sekcji austrjackich farmaceutów-pracowników. Dotychczasowym prezesem Unji był kol. Cz. Nałęcz, sekretarz gen. i prezes Oddziału Warszawskiego Z. Z. F. P.

Z karty żałobnej.

W dniu 7 sierpnia r. b. zmarła śmiercią tragiczną, przeżywszy 29 lat

ś. p. Kol. M-r Wanda Rudnikówna,

czynna członkini Zw. Zaw. Farm. Pracow. — Oddziału Bielsko-Biała.

Cześć Jej pamięci!

Ze świata.

JUGOSŁAWJA.

Nowa reforma studjów farmaceutycznych.

„Farmaceutski Vjesnik" donosi, że w roku akademickim 1934/35 będzie wprowadzona reforma studjów farmaceutycznych, przewidywana już w ankiecie ministerjalnej z sierpnia ub. roku. Mianowicie młodzież, chcąca się poświęcić farmacji, będzie wstępowała po ukończeniu gimnazjum wprost na uniwersytet, bez odbywania dawnej 9-miesięcznej praktyki. Przepis ten odpowiada postulatom organizacji zawodowej farmaceutów pracowników jugosłowiańskich.

Z. S. R. R.

Zniszczenie fabryki farmaceutycznej.

Największa rosyjska fabryka chemiczna im. zmarłego komisarza Michała Frunzego w Moskwie została prawie zupełnie zniszczona wybuchem. 60 osób postradało życie. Sowiecki przemysł chemiczny poniósł stratę paru miljonów rubli. Władze podejrzewają iż miał tu miejsce sabotaż.

K.

SKŁADAJCIE OFIARY NA F. O. M.!

KONKURS.

Oddział Poznański Związku Zawodowego Farmaceutów Pracowników w Rz. Pol. ogłasza konkurs na pracę naukową z dziedziny farmacji praktycznej.

Tematem pracy mogą być wszelkie zagadnienia, mające znaczenie praktyczne w wykonywaniu zawodu aptekarskiego.

Warunki konkursu: Prace powinny być pisane na maszynie, po jednej stronie arkusza papieru. Do pracy należy dołączyć krótkie streszczenie (pożądane jest również drugie streszczenie w jednym z używanych języków obcych).

Rękopis należy opatrzyć godłem i jednocześnie w zaklejonej kopercie przesłać godło, nazwisko i dokładny adres autora do Zarządu Oddziału Poznańskiego Z. Z. F. P., Poznań, ul. Mylna 15—15, z zaznaczeniem na kopercie „Praca konkursowa".

Termin nadsyłania prac upływa z dniem 31 grudnia 1934 roku.

Oddział przeznacza jako nagrody za wyróżnione prace:

za I pracę — 250 zł.
za II pracę — 150 zł.

Prace wyróżnione stają się własnością Oddziału.

Za Zarząd:
(—) Mgr. St. Sabiniewicz,
prezes.
(—) Mgr. St. Milczyński,
sekretarz.

OD WYDAWNICTWA.

Dalszy ciąg pracy prof. Hrynakowskiego p. t. „Układy trójskładnikowe" podamy w następnych numerach „Kroniki".

Koleżanki i Koledzy, pamiętajcie o bezrobotnych!

Redakcja i Administracja „Kron. Farmac." czynne od godz. 9 do 16 codziennie, prócz niedziel i świąt.
Warszawa, Marszałkowska 138 m. 8 **Telefon 5-23-18.** **Konto czekowe P. K. O. 8491.**

OGŁOSZENIA: I str. okł.: 1/2 — **120 zł.**, 1/4 — **75 zł.**, 1/8 — **45 zł.**, IV str. okł. oraz w tekście: 1/1 — **200 zł.**, 1/2 — **120 zł.** 1/4 — **65 zł.**, 1/8 — **40 zł.** Przed tekstem: 1/1 — **180 zł.**, 1/2 — **100 zł.** 1/4 — **60 zł.**, 1/8 — **35 zł.** Za tekstem: 1/1 — **150 zł.**, 1/2 — **80 zł.**, 1/4 — **45 zł.**, 1/8 — **25 zł.** Drobne ogłoszenia — za wyraz **20 gr.**

Redaktor odpowiedzialny: **Edmund Szyszko.** Wydawca: **Zw. Zawod. Farmaceutów Pracowników w Rz. Pol.**

Zakł. Druk. F. Wyszyński i S-ka, Warszawa, Warecka 15.